

[Qvist Jørgensen]

som jeg også stillede i min ordførertale: Er det nødvendigt at iværksætte så store massive indsatser mod en så forholdsvis – jeg understreger forholdsvis – lille kriminalitet?

Det, vi ønsker, og det, som justitsministeren har givet udtryk for, er, at sådanne situationer ikke skal opstå, så politiet ikke bliver provokeret til det, som vi så i fjernsynet, og at man som civil christianit ikke føler sig kastet ud i den situation. Vi ønsker ikke, at vi går og slår på hinanden; det er udansk.

Fischer (KF):

I den lange periode fra etableringen af den såkaldte fristad Christiania i begyndelsen af 1970'erne frem til vedtagelsen af det nuværende lovgrundlag i 1989 har det hele tiden været Det Konservative Folkepartis politik, at Christiania skulle lukkes. Vi har været modstandere af den måde, etableringen fandt sted på, hvor nogle mennesker trængte ind og besatte offentlig ejendom, en handle måde, der ikke tolereres andre steder i samfundet. De efterfølgende begivenheder og forholdene på området berettigede efter vor opfattelse klart, at der burde være grebet ind og en lukning foretaget.

Det har der imidlertid på intet tidspunkt været flertal for i Folketinget. Argumenter om et såkaldt socialt eksperiment på området har været fremført fra de partier, ikke mindst Socialdemokratiet, som har ønsket at bevare Christiania. Det er i det hele taget Socialdemokratiet, der bærer hovedansvaret for Christiania, men de fleste af de argumenter, der har været fremført, har man nok i dag svært ved at tage alvorligt.

I erkendelse af de politiske forhold i Folketinget og det manglende flertal for en lukning af Christiania gik Det Konservative Folkeparti i 1989 derfor ind for den næstbedste løsning, nemlig en såkaldt lovliggørelse af området. Det betød, at beboerne kunne blive i området, men at aktiviteterne skulle foregå efter præcis de samme retsregler som i det øvrige samfund; området måtte ikke være uden for lov og ret. Politiets massive indsats eksempelvis mod ulovlig værtshusdrift under en konservativ justitsminister har været udtryk for, at Det Konservative Folkeparti mente det alvorligt med lovliggørelsen. Det samme gjaldt en omfattende politiindsats mod en hashhandel på Christiania, der angiveligt i 1991 blev opgjort til om-

kring en kvart million kroner årlig. Men har christianitterne selv haft både vilje og evne til at gennemføre lovliggørelsen? Der er nu gået mere end 4 år, siden loven blev vedtaget, så det er i høj grad relevant at stille det spørgsmål.

Nogle vil nok som Socialdemokratiet tillægge udviklingen af de fysiske og økonomiske forhold stor betydning. En kendsgerning er det imidlertid, at kun omkring halvdelen af de ulovlige huse er flyttet eller nedrevet. Christiania foretager nogle betalinger, der især knyttes til områdets umiddelbare drift, f.eks. for at kunne få elektricitet, men det er også en kendsgerning, at når det drejer sig om ejendomsskat, mangler der et stort beløb, idet Christiania mig bekendt kun har betalt en brøkdel af de omkring 600.000 kr., man skulle have betalt i år. Hertil kommer unægtelig en række andre meget alvorlige forhold, som er medvirkende til at tegne et negativt billede af viljen eller evnen til at sikre mod ulovlighederne. Jeg tænker her på den kendsgerning, at alene i det sidste års tid er et stort antal betjente, over 100, kommet til skade, nogle alvorligt, og nogle har efter politiet eget udsagn været i livsfare under udøvelse af deres tjeneste i og omkring Christiania.

Der har været mange episoder. Jeg skal bare nævne en enkelt. Som beskrevet i dagbladet B.T. den 21. september 1993 skulle en lille politideling ind på Christiania på grund af en anmeldelse af en stjålen skurvogn. Det fremgår, at de knap nok var kommet ind, før – som det hed – autonome typer begyndte at samle sten, tænde bål på vejene og hælde partisansøm ud på jorden; der skulle 60 betjente til for at få den stjålne genstand tilbage til sin ejermand.

Holdningen på Christiania til hash står unægtelig som et punkt, der sætter et stort spørgsmålstegn ved områdets vilje, evne eller begge dele til den fornødne indsats for lovliggørelsen. Jeg forstår udmærket den bemærkning, fru Merethe Due Jensen gjorde for lidt siden, og politiets helt aktuelle melding om forholdene på Christiania netop nu må også sætte et kæmpestort spørgsmålstegn ved vilje og evne til at gennemføre det, man netop er blevet enig om.

Lad os tænke lidt tilbage, tre år, på, hvad der blev sagt dengang. Jeg vil godt citere, hvad formanden for Christianias Styringsråd, hr. Alfred Dam, dengang sagde i en samtale med Weekendavisen netop i forbindelse med diskussionen om hashhandelen: